

Chương thứ 16

RUỘT GAN ĐÚT ĐOẠN

Có một hôm, lúc Tiêu Thập Nhất Lang đi múc nước, bỗng nhiên y phát giác Thảm Bích Quân đang ngồi một mình bên dòng suối, cúi đầu nhìn bụng của mình.

Hình như nàng hoàn toàn không biết Tiêu Thập Nhất Lang đang đi đến bên cạnh.

Tiêu Thập Nhất Lang không nhin nổi mở miệng hỏi:

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Thảm Bích Quân tựa hồ giật bắn người lên, gương mặt lập tức hiện lên một biểu tình kỳ dị, một hồi lâu nàng mới gượng cười lên một tiếng, nói:

- Không có gì, tôi chẳng nghĩ gì cả.

Tiêu Thập Nhất Lang không hỏi thêm.

Y hỏi câu vừa rồi, đã lấy làm hối hận lắm.

Bởi vì y biết lúc đàn bà nói:

- Tôi chẳng nghĩ gì cả

thì thực ra trong lòng đang cố không biết bao nhiêu là tâm sự, rất nhiều tâm sự mà họ không muốn để người khác biết.

Những thứ tâm sự ấy, khổ là người khác vẫn cứ nhất định hiểu ra.

Đương nhiên Tiêu Thập Nhất Lang hiểu Thảm Bích Quân đang nghĩ gì.

Ngày hôm sau, Thảm Bích Quân bỗng nhiên thấy gian phòng mới dựng lên đã bị gỡ ra.

Mấy bình rượu đang chưng chưa xong đã bị uống cạn.

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi dưới gốc cây, gương mặt lộ vẻ ngà say, hình như cả đêm chưa ngủ.

Trái tim của Thảm Bích Quân bỗng nhảy mạnh lên.

Nàng cảm thấy có điều gì bất hạnh sẽ xảy ra.

Nàng rụt rè hỏi:

- Tại sao ... tại sao anh gỡ gian phòng ấy ra?

Gương mặt Tiêu Thập Nhất Lang không lộ vẻ biểu tình gì, thậm chí y còn không nhìn cả Thảm Bích Quân, y chỉ lãnh đạm nói:

- Không có ai ở đó nữa, thì sao không gỡ ra?

Thảm Bích Quân nói:

- Làm ... làm sao lại không có người ở? Anh ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi muốn đi.

Toàn thân của Thảm Bích Quân tựa hồ như lạnh cứng, nàng la lên:

- Đi? Tại sao phải đi? Nơi đây không phải là nhà của anh sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi đã nói cho cô nghe, tôi không có nhà, với lại trời sinh tôi cái tính đê tiện phải chịu khổ, ở đây không đến hai tháng, là muốn đi phá làng phá xóm.

Trái tim của Thảm Bích Quân hình như đang bị kim chích, nàng nhẹn không nổi hỏi:

- Anh nói thật đấy chứ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Tại sao tôi phải nói dối, tôi vốn không quen kiểu sống như thế này.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Sống như thế này có gì không hay?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Cô cho là hay, chưa chắc tôi cho là hay, tôi và cô vốn không giống nhau, trời sinh tôi cái tính ham phá phách, ham tìm vui.

Mắt của Thẩm Bích Quân rướm đầy lệ, nàng hỏi:

- Có điều tôi ...

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô cũng nên đi thôi, người nên đi, cũng phải mau mau đi thôi.

Tuy Thẩm Bích Quân ráng miễn cưỡng cố giữ, nước mắt đã bắt giạt trào ra, nàng bỗng nhiên hiểu ý Tiêu Thập Nhất Lang.

- Thật ra y không có ý định đi, chẳng qua y biết mình đã đến lúc phải đi.

- Mình vốn không có cách nào ở mãi mãi nơi đây.

- Dù mình có muốn trốn, thì trốn được tới bao lâu?

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, hỏi:

- Chừng nào mình đi?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Đi bây giờ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Được.

Nàng bỗng nhiên quay ngoắt đầu, chạy về căn nhà gỗ, trong nhà lập tức nghe có tiếng nàng đang khóc lóc.

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang vẫn không có một tí biểu tình nào.

Gió thổi trên người y, vẫn còn ấm áp lắm.

Nhưng ngoài kia, nước hồ đã đóng băng từ lâu ...

Ra khỏi hang núi, Thâm Bích Quân mới biết, bây giờ đã mùa đông!

Mùa đông đến thật lẹ quá.

Trên đường đóng đầy băng tuyết, người đi đường cũng hiếm hoi.

Tiêu Thập Nhất Lang lấy dây đào lê trong hang núi ra, đem đến các nhà phú hộ trong thành bán lấy tiền ... mùa đông, giá tiền các thứ thủy quả tự nhiên là mắc, y không đòi nhiều tiền, nhưng cũng đủ để trang phí hai người đi dọc đường.

Rồi y mua một cỗ xe ngựa cho Thâm Bích Quân ngồi, còn y thì trước sau vẫn ngồi đuổi xe phía ngoài.

Thâm Bích Quân bây giờ mới biết, thì ra tên đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang từng đồng tiền một, đều tiêu rất đàng hoàng chính đáng, thanh bạch trong trắng, đều đổi từ sức lao động của mình ra.

Y có ra tay tranh cướp của cải, cũng chỉ để cho người khác, chuyện khác.

Thâm Bích Quân bây giờ mới biết, thì ra Tiêu Thập Nhất Lang là một người như vậy.

Nếu nàng không chính mắt mình trông thấy, nàng không bao giờ tin được trên đời này có thứ người như vậy.

Tuy nàng càng lúc càng hiểu y, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Ở trong hang núi, bọn họ vốn thật gần nhau, gần đến độ có thể nghe thấy tiếng con tim của đối phương.

Nhưng một khi đã ra khỏi hang núi, khoảng cách giữa hai người lập tức bị kéo ra xa lắc.

- Không lẽ mình vốn là hai người sống trong hai thế giới khác nhau?

Tuyét, rơi thật nhiều, đã rơi mấy ngày nay.

Khách điếm nhỏ dưới chân núi, trừ họ ra, không còn thấy người khách nào khác.

Thẩm Bích Quân lại đến lúc phải "đợi".

Bây giờ nàng đang đợi gì?

Biệt ly! Chỉ có biệt ly ...

Bỗng nhiên, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa khách điếm, Tiêu Thập Nhất Lang nhảy xuống xe, lập tức xông vào, gương mặt y tuy trắng bệch, thần sắc thì rất hứng phấn.

Trông thấy Tiêu Thập Nhất Lang trở về, trong lòng Thẩm Bích Quân bất giác thấy âm áp. Nàng lật đật chạy ra, nhoẽn miệng cười hỏi:

- Không ngờ hôm nay anh cũng ngồi xe ngựa chạy về đây.

Lúc thường, khi Thẩm Bích Quân cười, ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang hầu như không nở rời khỏi gương mặt nàng, đó cũng không chừng y biết y sẽ không được thấy nụ cười ấy bao nhiêu lâu nữa.

Nhưng hôm nay, y chẳng nhìn tới mặt nàng, chỉ lãnh đạm nói:

- Cỏ xe kêu lại cho cô đấy.

Thẩm Bích Quân ngăn người ra, nói:

- Kêu lại ... cho tôi ...

Đàn bà thật linh mãnh hơn đàn ông nhiều, trông thấy thần sắc của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng lập tức nhận ra có điều không phải, nụ cười trên gương mặt từ từ bị đông cứng lại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không sai, kêu lại cho cô đấy, bởi vì đường xá quanh đây cô không quen.

Thân hình của Thảm Bích Quân rụt lại về sau, tựa hồ như cảm thấy một thứ gì lạnh lẽo tới xương tủy, nàng muốn mở miệng, nhưng môi cứ mấp máy không ngừng.

Bởi vì nàng biết, mỗi ngày Tiêu Thập Nhất Lang đánh xe ra ngoài, đều là vì đi kiếm tin tức của Liên Thành Bích.

Một hồi thật lâu, nàng mới lấy hết can đảm, hỏi:

- Anh ... anh đã kiếm ra anh ấy rồi?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Vâng.

Y trả lời thật gãy gọn, gọn như kim chích, gọn đến dễ sợ.

Gương mặt của Thảm Bích Quân cũng lộ vẻ biểu tình như bị kim chích.

Nàng vốn là người đàn bà được dạy dỗ, nàng biết, người đàn bà nghe nói đến chồng, bất kỳ thế nào cũng nên lộ vẻ hoan phẩn chán mới phải.

Có điều không biết tại sao, nàng không thể ép được mình lộ vẻ cao hứng lên tý nào.

Một hồi thật lâu, nàng mới nhè nhẹ hỏi:

- Anh ấy ở đâu?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Người đánh xe ngoài cửa biết đường, y đem cô lại đó.

Gương mặt của Thảm Bích Quân rồi cũng hiện ra một nụ cười, nàng nói:

- Cám ơn anh.

Dĩ nhiên nàng biết ba tiếng ấy thốt ra từ miệng của mình, nhưng giọng nói nghe sao lạc lõng, xa xôi quá, phảng phất như tiếng một người lạ.

Dĩ nhiên nàng cũng biết nàng đang cười, có điều gương mặt của nàng sao cứng ngắt, nụ cười hình như đang ở trên gương mặt một người nào khác.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đừng khách khí, vốn là chuyện tôi phải làm.

Giọng nói của y lạnh lùng, biểu tình cũng rất lạnh lùng.

Nhưng trong lòng y nghĩ?

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Có phải anh bảo phu xe chờ ở ngoài chảng?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Vâng! May mà trời cũng còn sớm, cô còn đi được một đoạn đường dài, với lại ... cô cũng chẳng có hành lý gì để mang theo.

Trên gương mặt y bỗng lộ một nụ cười thật kỳ dị, y nói tiếp:

- Với lại tôi biết nhất định cô nôn nóng đi ngay.

Thẩm Bích Quân chậm chậm gật đầu, nói:

- Vâng, lâu lắm rồi tôi chưa gặp mặt anh ấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tốt, cô mau đi thôi! Không chừng sau này chúng ta còn có dịp gặp mặt lại.

Hai người nói chuyện rất nhỏ, rất chậm, làm như phải dùng hết sức lực mới nói ra được.

Không lẽ đó là những điều họ muốn nói với nhau? Thế gian này có bao nhiêu người có can đảm nói ra được?

Ông trời đã muốn cho họ gặp nhau, tại sao lại làm cho họ không thể không dẫu gièm lòng nhau, lừa dối nhau, thậm chí làm đau lòng nhau ...

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên xoay người đi, nói:

- Cô còn phải đi một đoạn đường dài, tôi không dài dòng mất công, xin chào!

Thẩm Bích Quân nói:

- Không sai, tôi phải đi một đoạn đường dài, anh ... có phải anh cũng rời nơi đây?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Vâng, một người còn sống đó, phải tiếp tục rời bước.

Thẩm Bích Quân đột nhiên cắn chặt răng, lớn tiếng nói:

- Tôi còn muốn làm một chuyện, không biết anh có bằng lòng không?

Tiêu Thập Nhất Lang dừng bước lại, nhưng chẳng quay đầu, y hỏi:

- Chuyện gì?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi ... tôi mời anh uống rượu.

Nàng làm như lấy hết can đảm, lại nói tiếp:

- Tôi mời anh, không phải anh mời tôi. Đừng nói gì khác, chỉ một chuyện ngày nào anh cũng mời tôi, phải để tôi mời lại anh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có điều cô ...

Thẩm Bích Quân cười một tiếng nói:

- Tuy tôi không có đồng xen dính túi, nhưng thứ này còn đổi được chút ít tiền để mua rượu, phải không?

Nàng gỡ cây kim thoa trên đầu xuống. Tuy cây kim thoa không có gì là quý trọng, nhưng đây là đồ nàng rất quý giá, bởi vì nó là cây thoa chính tay Liên Thành Bích cắm trên đầu nàng, sau đêm tân hôn.

Nàng không bao giờ ngờ rằng mình đi đôi cây thoa này lấy tiền mua rượu.

Nhưng bây giờ nàng chẳng tiếc rẻ gì, chỉ cần được uống rượu một lần với Tiêu Thập Nhất Lang, một lần cuối cùng, bất kỳ với giá cả nào, đều được cả.

Tiêu Thập Nhất Lang đã vì nàng bất cố nhất thiết, nàng cảm thấy mình cũng phải vì y bất cố nhất thiết, ít nhất là một lần.

Nàng biết suốt đời mình không bao giờ có cách gì báo đáp được với y.

Tiêu Thập Nhất Lang cuối cùng cũng xoay người lại, nhìn cây thoa trên tay nàng.

Y tựa hồ có bao nhiêu điều để nói, nhưng cuối cùng y chỉ cười nhẹ một tiếng:

- Cô biết rồi, chỉ cần có rượu uống, trước giờ tôi không từ chối.

Say quá, say rất nhanh. Một người khi thật sự muốn uống say, y nhất định sẽ say rất nhanh.

Bởi vì dù y không say, cũng muốn làm bộ say. Tuyệt diệu nhất là một người nhất quyết giả say, thì một lúc nào đó, thường thường ngay đến mình cũng không nhận ra mình đang giả say, hay là thật tình đã say.

Tiêu Thập Nhất Lang đang hừ cái khúc điệu ấy. Người uống rượu say thường thường không nói chuyện được, chỉ có thể ca. Bởi vì ca hát so với nói chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Thẩm Bích Quân ngồi yên lặng lắng nghe một hồi lâu. Nàng đang còn tỉnh táo, vì nàng không dám say, nàng biết mình mà uống say rồi sẽ không không chế được chính mình nữa, nàng sợ mình sẽ làm ra chuyện kinh sợ.

Người không dám chết, thường thường ngược lại là kẻ chết mau nhất.

Nhưng người không dám say, lại nhất định không say, bởi vì trong bụng người ta đã có cảm giác như vậy, rượu uống được chừng đó rồi, không thể uống thêm nữa, uống thêm cũng nhở ra thôi.

Tiếng ca vẫn thể lương ảo não như lúc nào.

Đôi mắt của Thâm Bích Quân dần dần nhạt nhòa lệ, nàng không nhin nổi cất tiếng hỏi:

- Tôi nghe anh hát bài này không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ có dịp hiểu ý nghĩa ra làm sao.

Tiếng ca bỗng ngừng bật, ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đang hướng về một nơi nào xa xăm bỗng thu gập lại, y chăm chú nhìn vào gương mặt Thâm Bích Quân, nói:

- Cô thật tình muốn biết?

Thâm Bích Quân đáp:

- Thật tình.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô nghe không hiểu đâu, bởi vì nó vốn là bài ca của dân du mục người Mông vùng quan ngoại, nhưng nếu cô nghe mà hiểu được ý nghĩa bài ca, chỉ sợ cô không bao giờ còn muốn nghe nữa.

Thâm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Gương mặt Tiêu Thập Nhất Lang lộ vẻ châm chọc, y nói:

- Bởi vì ý nghĩa của những bài ca này, loại người như cô không thể nào nghe mà hiểu được, thường thức được.

Thâm Bích Quân cúi đầu xuống, nói:

- Không chừng tôi có chỗ không giống người ta nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn đăm đăm vào nàng một hồi, thật lâu, y bỗng lớn tiếng nói:

- Tốt, tôi nói cho cô nghe ...

Y sờ sẫm, tìm ly rượu, uống một hơi cạn sạch, từ từ nói tiếp:

- Ý nghĩa của bài ca này là, người đời chỉ biết tội nghiệp cho con cừ, ít ai hiểu nỗi đau khổ tịch mịch của con sói; người đời chỉ thấy cái tàn nhẫn của con sói ăn thịt con cừ, không ai thấy cái cảnh con sói cô độc đói khát giữa con bão tuyết, cừ đói thì ăn cỏ, sói thì sao? Không lẽ nên chết đói sao?

Giọng nói của y đầy vẻ bi phẫn, y càng nói càng lớn tiếng!

- Tôi hỏi cô, nếu cô lang thạng ngày này qua ngày nọ trong vùng đất hoang cằn, trong cơn gió lạnh buốt xương thịt, nước không có mà uống, cơm không có mà ăn, nếu cô đụng phải một con cừ, cô có ăn thịt nó không?

Thẩm Bích Quân cúi đầu một hồi thật lâu.

Tiêu Thập Nhất Lang lại uống cạn một ly rượu, bỗng nhiên lấy đũa gõ vào ly, cất giọng ca:

- Chiều mùa xuân tháng ba, cừ sung sướng ăn cỏ mềm, trời lạnh buốt, đất đóng băng, hỏi ai là người nuôi chó sói? Lòng người tội cừ, lòng sói một mình cô đơn, lòng trời khó độ, lòng thế gian lạnh lùng như sương ...

Tiếng ca lên cao, đến lúc đó, bỗng nhiên vỡ tan.

Mắt của Thẩm Bích Quân đầy những lệ.

Tiêu Thập Nhất Lang nằm gục xuống bàn, xua tay nói:

- Ngã tụy dục miên quân thả khứ (Tôi đã say muốn đi ngủ, xin bạn đi cho) cô đi thôi ... đi mau thôi! Sớm muộn gì cũng đi, chi bằng đi sớm thì hơn, khỏi mất công người ta đuổi ...

Lòng Thẩm Bích Quân chưa bao giờ bán loạn như bây giờ.

Nàng biết lần này nhất định là về tới nhà, về lại thế giới quen thuộc, mọi việc lại trở về trạng thái yên ổn, bình thường.

Lần này nàng về tới nhà, sẽ không còn ai, sẽ không còn chuyện gì làm náo loạn đời sống của mình.

Đấy vốn là điều nàng mong cầu, nàng phải vui vẻ mới phải.

Có điều bây giờ ...

Nàng chùi nước mắt, tự hỏi lòng:

- Tiêu Thập Nhất Lang mà kéo mình lại, muốn mình đừng đi, mình có ở lại không nhỉ? Mình có vì y mà bỏ đi cuộc sống bình thường yên ổn, bỏ đi vinh hoa địa vị, bỏ những người quan tâm đến mình, bỏ tất cả?

Nàng không dám nghĩ tới.

Nàng biết mình không phải là người cương quyết, nàng không dám thử thách mình.

Thậm chí nàng không còn dám nghĩ đến những ân tình của Tiêu Thập Nhất Lang, không còn dám nghĩ đến cặp mắt sáng rực của y, ánh mắt đầy những tình ý. Bây giờ, nàng chỉ nghĩ đến Liên Thành Bích.

Nàng quyết tâm muốn làm một người vợ chân thật của Liên Thành Bích, bởi vì ...

Bây giờ xe ngựa đã ngừng lại, nàng đã trở về lại thế giới của mình.

Đây là thế giới của người, không phải của sói.

Trong vườn thật yên lặng, yên lặng đến độ có thể nghe tiếng lá rơi.

Bởi vì bây giờ đã rất khuya, nơi đây lại là khách sạn rất cao quý, người trọ đều là những người cao quý, đều là những người tự trọng, tự ái, chắc chắn không đi làm phiền người khác.

Liên Thành Bích ở trong ngôi vườn này.

Tiểu nhị trong khách điếm đưa nàng vào với cặp mắt trở lên kinh dị, nàng chỉ xua tay, hấn bèn đi ngay, không nói thêm một lời nào.

Người làm việc nơi đây, điều cần học hỏi đầu tiên là phải rõ ràng nên hỏi câu gì, không nên hỏi câu gì.

Căn phòng phía tây, còn có ánh đèn.

Thẩm Bích Quân lẳng lặng bước qua vườn, đi lên thềm đá.

Thềm đá chỉ có bốn năm bậc, mà hình như nàng không bao giờ đi hết.

Cũng không biết tại sao, trong lòng nàng hình như có một nỗi lo sợ, làm cho nàng không có can đảm bước vào, không có can đảm đối diện với chồng mình.

Nàng sợ gì nhĩ?

Có phải nàng sợ Liên Thành Bích hỏi:

- Mấy ngày hôm nay em ở đâu?

Trong phòng ánh đèn rất sáng, nhưng giọng nói rất nhỏ, đến lúc đó mới có người cất cao giọng hỏi:

- Xin lỗi ai ở bên ngoài?

Tuy giọng nói cất cao lên, nhưng nghe vẫn nhẹ nhàng, ôn nhu lễ độ.

Thẩm Bích Quân lập tức nhận ra là Liên Thành Bích, thế gian này ít có người có khả năng ước thúc mình được như thế.

Chỉ trong một tích tắc, những điều tốt đẹp về Liên Thành Bích bỗng trở về lại trí óc, nàng bỗng nhiên nhận thấy thì ra mình cũng nhớ y nhiều lắm.

Chỉ trong tích tắc ấy, nàng hận không thể xông thẳng vào nhà, ôm chầm vào người y.

Nhưng nàng không làm như vậy.

Nàng biết Liên Thành Bích không thích những người khích động như vậy.

Nàng chậm chậm đi lên bậc thềm, cửa mở ra, đứng trước cửa chính là Liên Thành Bích.

Hai tháng nay, y khổ sở đi tìm tung tích vợ, lo lắng, bồn chồn, tưởng nhớ, bây giờ, vợ y bỗng nhiên trở về đứng trước cửa như một phép lạ.

Nhưng ngay cả trong một tích tắc đó, y cũng chẳng lộ vẻ gì hứng phấn, sung sướng, thậm chí còn không thò tay ra nắm lấy tay vợ.

Y chỉ chăm chú nhìn nàng, lộ vẻ ôn nhu, mỉm cười, dịu dàng nói:

- Em về rồi.

Thẩm Bích Quân cũng nhẹ gật đầu, dịu dàng nói:

- Vâng, em về.

Cũng chỉ có hai tiếng nói ấy thôi, không gì khác.

Trái tim Thẩm Bích Quân đang đập loạn xạ, bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Nàng vốn đã quen với thứ tình cảm điềm đạm ấy, bây giờ, nàng mới biết, mọi thứ đều chẳng có gì đổi thay.

Chuyện nàng không muốn nói ra, Liên Thành Bích sẽ không bao giờ hỏi đến.

Trong thế giới của y, giữa người với nhau, bất kỳ là cha con, anh em, vợ chồng, đều phải có một khoảng cách thích hợp.

Khoảng cách ấy, tuy sẽ làm cho người ta thấy tịch mịch, nhưng lại giữ cho họ cảm thấy an toàn, tôn nghiêm, bình tĩnh ...

Trong phòng, ngoài Liên Thành Bích ra, còn có Triệu Vô Cực, Hải Linh Tử, Đồ Khiêu Thiên, Tổng tiêu đầu của tiêu cuộc Nam Thất Bắc Lục Thập Tam Tỉnh Thất Thập Nhị Gia, trong giang hồ nổi danh là Ôn Như Thái Sơn Tư Đồ Trung Bình, và một trong Lục Quân Tử Kiến Sắc Bất Loạn Lệ Cương.

Năm người này đều là những hiệp khách nổi tiếng thiên hạ, cũng đều là bằng hữu của Liên Thành Bích, tự nhiên đều biết mặt Thẩm Bích Quân, năm người tuy không ai nói gì, nhưng trong bụng không khỏi lấy làm kỳ quái!

- Vợ mình thất tung cả hai tháng nay, làm chồng cũng chẳng hỏi nàng ta đi đâu, làm vợ cũng chẳng nói gì cả.

Bọn họ đều cảm thấy cặp vợ chồng này thật tình kỳ quái ít thấy.

Trên bàn còn bày rượu và đồ ăn, điều này làm cho Thẩm Bích Quân lấy làm ngạc nhiên.

Không những Liên Thành Bích ước thúc mình rất giỏi, trước giờ y vẫn rất bảo trọng thân thể, Thảm Bích Quân rất ít thấy khi nào y uống rượu, dù có uống thì cũng chỉ hớp ướm môi là đủ, uống rượu mà uống tới nửa đêm, từ hồi thành hôn đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Thảm Bích Quân mới thấy.

Đương nhiên nàng cũng chẳng hỏi gì.

Nhưng Liên Thành Bích tự mình đang giải thích, y cười nói:

- Trước khi em về, bọn anh đang có chuyện bàn luận.

Triệu Vô Cực cười nói theo:

- Phu nhân chắc thừa hiểu, bọn đàn ông chúng tôi ham ăn, lúc nào bàn bạc chuyện gì, cũng phải ăn một chút đỉnh, rượu lại càng không thể thiếu được.

Thảm Bích Quân gật gật đầu, tươi cười nói:

- Tôi biết.

Ánh mắt của Triệu Vô Cực lấp lánh, y hỏi:

- Phu nhân có biết chúng tôi đang bàn bạc chuyện gì không?

Thảm Bích Quân lắc lắc đầu, tươi cười nói:

- Tôi làm sao biết được.

Từ hồi còn nhỏ, nàng đã hiểu rằng một người đàn bà muốn được xưng tụng là một người vợ hiền, trước mặt bạn bè của chồng, lúc nào mặt mày cũng lộ vẻ tươi cười.

Có lúc, nàng cười muốn tếu cả hai gò má.

Triệu Vô Cực nói:

- Mấy mươi hôm trước, nơi đây phát sinh một chuyện lớn, tôi mời Liên công tử và các vị lại đây, là vì vậy.

Thảm Bích Quân nói:

- Thế à? Không biết chuyện gì đã xảy ra?

Nàng vốn không muốn hỏi, có điều, cũng có lúc, "không hỏi" là không có lễ độ; bởi vì "không hỏi" có nghĩa là nàng không quan tâm chút nào đến chuyện bạn bè của chồng, mặc dù nàng không có ấn tượng đẹp mấy về con người của Triệu Vô Cực, bởi vì nàng có cảm giác y quá lễ phép, quá rành ăn nói.

Người rành ăn nói, không khỏi nói năng quá nhiều, mà nàng trước giờ không thích người nói nhiều.

Triệu Vô Cực nói:

- Nơi đây có một vị tên là Mạnh tam gia, không biết phu nhân đã từng nghe nói đến?

Thẩm Bích Quân mỉm cười nói:

- Tôi ít biết ai.

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:

- Vị Mạnh tam gia này là một người trọng nghĩa khinh tài, không kém gì họ Mạnh thời xưa, nào ngờ, mấy mươi hôm trước, Mạnh gia trang bị người lại cướp sạch tiền bạc, trong nhà lớn nhỏ hơn một trăm người, không phân biệt trai gái, đều bị giết không còn một ai!

Thẩm Bích Quân chau mày hỏi:

- Không biết ai đã hạ độc thủ?

Triệu Vô Cực đáp:

- Tự nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang!

Trái tim của Thẩm Bích Quân đột nhiên đập mạnh lên, nàng thất thanh hỏi:

- Ngài nói là Tiêu Thập Nhất Lang?

Triệu Vô Cực đáp:

- Không sai! Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có trái tim độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?

Thẩm Bích Quân ráng giữ lấy tự chủ, hỏi:

- Mạnh gia trang đã chết sạch hết, làm sao biết được là Tiêu Thập Nhất Lang đã hạ thủ?

Triệu Vô Cực đáp:

- Tiêu Thập Nhất Lang không những là kẻ độc ác, tàn nhẫn, mà còn là kẻ khinh thường thiên hạ, mỗi lần hắn làm vụ án nào, cũng đều cố ý để lại tên họ ...

Thẩm Bích Quân cảm thấy máu nóng xông lên tận đỉnh đầu, nàng chẳng còn không chế nổi được chính mình, lớn tiếng nói:

- Không thể có chuyện đó! Người hạ thủ nhất quyết không thể là Tiêu Thập Nhất Lang! Các vị đều đổ oan cho y, y không phải là hạng người như các vị đã tưởng tượng!

Triệu Vô Cực biến sắc mặt, gượng cười nói:

- Phu nhân lòng dạ thiện lương, không khỏi xem người xấu ra người tốt.

Ánh mắt của Lệ Cương xoáy chặt vào Thẩm Bích Quân như một lưỡi dao, y bỗng nhiên hỏi:

- Vậy tại sao phu nhân biết chắc y không phải là hung thủ?

Người Thẩm Bích Quân run rẩy lên, cơ hồ chịu không nổi muốn chạy ra khỏi phòng, chạy biệt tăm biệt dạng, không còn phải nghe gì, thấy gì nữa.

Nhưng nàng biết, nàng không thể làm như vậy được, nàng phải ưỡn ngực lên để nói, nàng thiếu nợ Tiêu Thập Nhất Lang đã quá nhiều, bây giờ chính là lúc nàng phải đền trả.

Nàng cắn chặt môi, nói từng tiếng một:

- Tôi biết y không thể nào ở đây giết người, bởi vì hai tháng nay, tôi chưa hề rời khỏi y một bước.

Câu nói ấy thốt ra, mọi người ai ai cũng đờ cả mặt ra.

Thâm Bích Quân chẳng cần phải nhìn, cũng biết trên mặt những người ấy lộ vẻ biểu tình gì, không cần suy đoán, cũng hiểu trong lòng họ đang nghĩ gì!

Có điều nàng chẳng hỏi hận, cũng chẳng băn khoăn.

Nàng đã nói ra câu nói ấy, là đã sẵn sàng chấp nhận hậu quả của nó.

Cũng chẳng biết trải qua một thời gian bao lâu, Liên Thành Bích mới chậm chậm nói:

- Chuyện này chỉ sợ chúng ta bị ngộ hội thôi, tôi tin chắc lời nói của nội nhân không hề có chuyện giả.

Giọng nói của y vẫn như bao giờ, rất là bình tĩnh, rất là ôn nhu.

Đồ Khiếu Thiên từ từ gật gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Nhất định là bị ngộ hội, vả lại ...

Triệu Vô Cực cũng không ngớt gật đầu, bỗng nhiên đứng bật dậy, cười nói:

- Phu nhân mới về còn lao lụy, bọn tại hạ xin cáo từ trước, ngày mai sẽ mời phu nhân sau.

Hải Linh Tử chẳng nói tiếng nào, cúi rạp đầu chào một cái, đi ra trước tiên.

Chỉ còn Tư Đồ Trung Bình ngồi yên đó.

Lão ta quả nhiên không hổ danh là Ôn Như Thái Sơn, lão đợi bọn Triệu Vô Cực, Đồ Khiếu Thiên, Hải Linh Tử ba người bước ra khỏi phòng, liền trầm giọng nói:

- Lệ huynh xin chậm lại một bước.

Miệng của Lệ Cương tuy vẫn ngậm tằm, chân y đã dừng lại.

Tư Đồ Trung Bình chậm chậm nói:

- Chuyện này nếu không phải Tiêu Thập Nhất Lang làm, thì những chuyện khác, chưa chắc là của y làm, lần này bọn mình đổ oan cho y, lần trước không chừng cũng đổ oan cho y.

Câu nói ấy lọt vào tai của Thảm Bích Quân, trong lòng nàng thật nói không hết nổi cảm kích.

Nàng biết Tư Đồ Trung Bình xuất thân chẳng qua chỉ là một tay triệu tử thủ, lão bò lên tới địa vị như ngày nay, thật không phải là chuyện dễ.

Bởi vậy mà lão ta bình nhật ăn nói cân nhắc đắn đo, rất ít khi mở miệng, chỉ e nhiều lời rước họa vào thân, lấy thân phận địa vị của lão ta mà nói, thì thực tình lão không thể nói sai đi được một lời nào.

Câu nói ấy mà từ trong miệng lão nói ra, chất lượng hẳn nhiên không thể là đem so sánh với kẻ tầm thường được. Lệ Cương dù nghe không lọt tai, y cũng chỉ còn cách im lặng mà nghe.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Chúng ta đã mang tiếng là kẻ hiệp nghĩa, làm chuyện gì cũng không thể phản lại với hai chữ hiệp nghĩa, thà tha bổng một ngàn tên ác đồ, nhưng tuyệt đối không thể đổ oan cho một người tốt.

Lão thở ra một hơi, nói tiếp:

- Người ta thường nói: Một ngàn người chỉ vào mặt, không bị bệnh mà chết. Một người nếu bị oan uổng không có cách gì biện bạch được, mùi vị ấy so với cái chết còn muốn khó chịu hơn nhiều.

Thảm Bích Quân lẳng lặng nghe, nàng cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ được nghe những lời làm cho nàng bội phục, cảm động như vậy.

Tư Đồ Trung Bình tuy là một người bình phàm, diện mạo nhiều khi có vẻ ngốc nghếch, trên đầu lão đã thấy hói sọc, chừng như là một con người đã lịch lãm các thứ bi thương lạc thú trên đời, chẳng còn mơ tưởng gì thêm về cuộc sống, ngoài chuyện chờ ngày nào đó vào huyệt.

Có điều hiện giờ dưới cặp mắt của Thảm Bích Quân, lão ta đã biến thành một người vĩ đại không biết là bao nhiêu, nàng cơ hồ muốn cúi đầu hôn lên cái đầu sọc của lão ta một cái.

Tu Đồ Trung Bình lại nói:

- Nếu Tiêu Thập Nhất Lang thật tình không phải là một tên ác đồ như người ta đã truyền thuyết, chúng ta không những không được đổ oan cho y, mà còn phải kiếm cách biện bạch cho y, rửa sạch tiếng như cho y, để từ nay y có thể sống được một đời thẳng thắn.

Ánh mắt của lão đột nhiên hướng qua Thảm Bích Quân, rồi từ từ nói tiếp:

- Có điều lòng người khó dò, một người thiện ác ra sao, chẳng thể chỉ trong vòng hai ba tháng nhìn ra cho được.

Thảm Bích Quân nói giọng cương quyết:

- Nhưng tôi có thể bảo chứng cho y, y tuyệt đối không phải là một người ác.

Nàng cúi đầu xuống, chậm chậm nói tiếp:

- Hai tháng nay, tôi rất hiểu rõ về y, nhất là y đã ba lần bảy lượt cứu tôi, mà không cần báo đáp gì cả, vừa nghe có tin của các vị, y đã lập tức đem tôi lại nơi đây ...

Nói đến đây, giọng của nàng bỗng trở nên nghẹn ngào, chẳng còn nói thêm được một lời nào.

Tu Đồ Trung Bình nói:

- Nếu vậy thì phu nhân nên tìm cách rửa tiếng như cho y mới phải.

Thảm Bích Quân cắn chặt răng, âm ảm nói:

- Ân tình của y đối với tôi, tôi nghĩ sẽ không bao giờ báo đáp cho được, chỉ cần rửa được tiếng như cho y, để y từ nay có dịp sống thẳng thắn với đời, bất kỳ làm chuyện gì tôi cũng nguyện ý.

Tu Đồ Trung Bình trầm ngâm một hồi, nói:

- Không biết phu nhân chia tay với y lúc nào?

Thảm Bích Quân đáp:

- Chỉ mới giờ Dậu hôm nay.

Tư Đồ Trung Bình nói:

- Nếu vậy, chắc y còn đang trong vùng phụ cận?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Vâng.

Tư Đồ Trung Bình lại trầm ngâm một hồi, nói:

- Theo ý tôi, tốt nhất là phu nhân nên đem y lại đây, cho chúng tôi xem thử y là một người ra sao, hy vọng chúng tôi có thể hiểu biết về y thêm một chút.

Lão cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Đại danh của Tiêu Thập Nhất Lang, chúng ta đều nghe qua đã nhiều, nhưng chính bản thân y, đến bây giờ chưa ai đã từng gặp qua.

Thẩm Bích Quân tươi mặt nói:

- Các vị mà gặp y, nhất định sẽ hiểu y ra sao, chẳng qua ...

Nàng bỗng chau mày lên nói:

- Hôm nay chắc không được.

Tư Đồ Trung Bình hỏi:

- Tại sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Hôm nay ... y đã say túy lúy, đến cả nói còn không nói nổi.

Tư Đồ Trung Bình cười hỏi:

- Y thường say lắm sao?

Thẩm Bích Quân cũng cười:

- Thường như vậy.

Tư Đồ Trung Bình mỉm cười nói:

- Người hay uống rượu say, tửu lượng nhất định là khá, và ắt hẳn là một người tính tình thẳng thắn, lúc nào có dịp, lão phu cũng muốn uống vài ly với y.

Thẩm Bích Quân tươi cười nói:

- Tổng tiêu đầu tửu lượng như biển, thiên hạ đều biết tiếng, bất kể là uống nhiều ít, vẫn Ôn Như Thái Sơn, có điều, tôi xem hình như y cũng chưa chắc thua kém.

Tư Đồ Trung Bình cười hỏi:

- Thế à? Hôm nay y uống bao nhiêu rồi?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Đại khái khoảng chừng hai mươi cân.

Tư Đồ Trung Bình thung dung nói:

- Uống được tới hai mươi cân, tửu lượng cũng là quá khá, nhưng còn phải xem y uống rượu ở đâu, uống loại rượu gì?

Lão cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Tửu lượng của một người khá hay kém, rất có quan hệ với thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Thẩm Bích Quân nói:

- Chỗ uống rượu không tốt, ở cái quán nhỏ dưới chân tường ngoài thành, còn rượu thì cũng chẳng phải là thứ ngon, là loại tầm thường Thiêu Dao Tử.

Tư Đồ Trung Bình cười nói:

- Nói vậy thì tử lượng của y quả nhiên khá thật, lão phu càng muốn tưởng gặp mặt y, chẳng qua ...

Lão ta từ từ đứng dậy, nói:

- Bây giờ trời đã quá khuya, cũng may mà chuyện này không có gì gấp, chờ phu nhân tĩnh dưỡng khỏe khoắn, rồi mời y lại cũng không muộn ... Hiện tại nếu tại hạ còn chưa ra về, thật tình là kẻ không biết điều rồi đấy.

Lão ta mỉm cười một cái, ôm quyền hành lễ, nói tiếp:

- Nói chuyện nãy giờ làm động đến con sâu rọu, không biết Lê huynh còn hứng thú bồi bạn với tôi vài ly chắng?

Lê Cương đáp:

- Được.

Nãy giờ y chỉ thốt ra vồn vện có một tiếng.

Hết chương 16